

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.01.2005, sp. zn. 11 Tdo 1235/2004, ECLI:CZ:NS:2005:11.TDO.1235.2004.1

Číslo: 43/2005

Právní věta: Okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, že obviněný spáchal čin nejméně se dvěma osobami, je po objektivní stránce naplněna, pokud se na posuzovaném činu podílejí vedle pachatele ještě alespoň dvě další osoby, tedy čin je spáchán součinností nejméně tří osob. Může přitom jít o jejich spolupachatelství nebo o jednání pachatele, a účastníků. Do takové součinnosti však nemůže být počítán účastník, jehož jednání se omezilo jen na formu návodu /§ 10 odst. 1 písm. b) tr. zák./ . Z hlediska zavinění ve vztahu k této okolnosti je pro trestní odpovědnost nezbytné, aby pachatel o součinnosti s dalšími dvěma osobami věděl /§ 6 písm. b) in fine tr. zák., srov. dále č. 37/1965 Sb. rozh. tr./ .

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.01.2005

Spisová značka: 11 Tdo 1235/2004

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, Účastenství, Vydírání, Zavinění

Předpisy: § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák.

§ 235 odst. 1 písm. b) tr. zák.

§ 235 odst. 2 písm. b) tr. zák.

§ 6 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného J. K. zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 4. 2004, sp. zn. 11 To 97/2003 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 8. 2003, sp. zn. 20 T 48/2000 a znovu uznal obviněného vinným účastenstvím na trestném činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b), § 235 odst. 1 tr. zák. a uložil mu trest.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 8. 2003, sp. zn. 20 T 48/2000, byl J. K. uznán vinným účastenstvím na trestném činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b), § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., za což byl odsouzen podle § 235 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou.

Podle skutkových zjištění krajského soudu se obviněný J. K. shora uvedeného trestného činu dopustil tak, že v přesně nezjištěné době v měsíci říjnu 1999 v Českých Budějovicích požádal T. T., aby sehnal někoho, kdo pohrůzkou fyzického násilí či přímým fyzickým násilím přinutí poškozeného V. P. ke změně chování ve sdružení – firma D., zejména, aby se zdržel jednání, které by mohlo vést k zániku tohoto sdružení a za tuto službu nabídl částku 100 000 Kč, T. T. pak v průběhu října a listopadu roku 1999 v Č. B. získal V. P. a K. N., přičemž dne 30. 12. 1999 ve večerních hodinách V. P. a K. N. vylákali V. P. z jeho bydliště a poté jej v osobním automobilu tov. zn. VAZ 2101v nočních hodinách usmrtili, poté ukryli jeho tělo poblíže silnice v katastru obce V., přičemž dne 4. 12. 1999 v ranních hodinách převzali V. P. a K.N. od T. T. za provedení činu částku 20 000 Kč, kterou T. T. tentýž den krátce předtím předal v Č. B. J. K.

Pro úplnost je vhodné poukázat na vleklou genezi soudního stadia řízení, jež vydání tohoto rozsudku předcházelo. Státním zástupcem byla na obviněného podána obžaloba pro účastenství na dokonaném trestném činu vraždy podle § 10 odst. 1 písm. b), § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zák., kterého se podle ní měl dopustit jednáním, jež se od shora popsaného skutkového stavu lišilo zejména konstatováním, že měl T. T. požádat, aby sehnal někoho, kdo usmrtí poškozeného. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 1. 2001 pak byl J. K. uznán vinným účastenstvím na trestném činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b), § 235 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, a to pro skutek, jenž se v části vztahující se k jednání obviněného nelišil od popisu skutku uvedeného ve výroku tohoto rozhodnutí. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2001, sp. zn. 11 To 14/2001, bylo poté k odvolání státního zástupce napadené rozhodnutí ve vztahu k obviněnému J. K. zrušeno a obviněný byl uznán vinným účastenstvím na trestném činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b), § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Ve vztahu k obviněnému J. K. se popis skutku oproti rozsudku nalézacího soudu lišil v tom, že T. T. měl vyhledat V. P. a K. N. s jeho souhlasem. Tento rozsudek Vrchního soudu v Praze byl následně zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. [III. ÚS 377/01](#). Poté byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 2. 2002, sp. zn. 11 To 76/2001, z podnětu odvolání státního zástupce a obviněného podle § 258 odst. 1 písm. b) a d) tr. ř. napadený rozsudek nalézacího soudu v celém rozsahu zrušen a podle § 259 odst. 1 mu byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 5. 2002 byl obviněný J. K. podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby. Z podnětu odvolání státního zástupce však Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 30. 10. 2002, sp. zn. 11 To 48/2002, podle § 258 odst. 1 písm. b) a d) tr. ř. napadený rozsudek nalézacího soudu v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 mu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Krajským soudem v Českých Budějovicích byl pak vydán rozsudek uvedený v předchozím odstavci.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal obviněný odvolání, které bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 4. 2004, sp. zn. 11 To 97/2003, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto. Opis tohoto usnesení byl doručen obviněnému dne 4. 6. 2004, jeho obhájci dne 26. 5. 2004 a Krajskému státnímu zastupitelství v Českých Budějovicích dne 24. 5. 2004.

Proti shora citovanému usnesení Vrchního soudu v Praze podal obviněný dne 14. 6. 2004 prostřednictvím obhájce dovolání, jímž napadl jediný výrok tohoto rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání. Jako dovolací důvod uvedl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, přičemž odkázal na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V textu tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatel namítá, že zjištěný skutek neměl být posouzen podle kvalifikované skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 2 písm. b) tr. zák., ale pouze podle odstavce prvního tohoto ustanovení, neboť pro použití přísnější právní kvalifikace nebyla splněna materiální podmínka uvedená v § 88 odst. 1 tr. zák. Odvolací soud se touto otázkou v rámci přezkumu odsuzujícího rozsudku nezabýval, omezil se pouze na konstatování, že k splnění materiální podmínky uvedené v § 88 odst. 1 tr. zák. je postačující součinnost dalších

osob, aniž by tyto osoby musely o své součinnosti s pachatelem navzájem vědět; pachatel však o součinnosti s nimi musí vědět, což bylo v daném případě splněno. Právě ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. však stanoví požadavek, aby okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby byly materiálně posuzovány, tj. aby se k takovéto okolnosti přihlíželo jen tehdy, když podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. K vyšší trestnosti proto nestačí pouhé naplnění formálních znaků, ale zároveň musí být vždy splněn materiální předpoklad, tj. podstatně zvýšen stupeň nebezpečnosti pro společnost. Tato zásada soudem respektována nebyla. Závěr nalézacího soudu, že vysoký stupeň společenské nebezpečnosti je spatřován v tom, že od obviněného se odvíjelo jednání, směřující k tomu, aby další osobě bylo zamezeno ve svobodném rozhodování, s kým podnikat, samo o sobě míru nebezpečnosti nad rámec míry potřebné pro naplnění materiální podmínky základní skutkové podstaty však nezvyšuje podstatnou měrou, ale vyjadřuje pouze naplnění formálních znaků trestného činu vydírání v jeho základní skutkové podstatě. Soud I. stupně tedy nepostupoval v souladu s ustanovením § 6 tr. zák. Sám přitom na jiném místě rozhodnutí, pokud jde o další kriteria významná pro stanovení stupně společenské nebezpečnosti poukazuje na hledisko, že v jeho prospěch svědčí jeho dosavadní bezúhonný život dosud netrestané osoby, ke které není ani žádných připomínek ze strany spoluobčanů. Pokud pak jde o hodnocení míry zavinění, pak soud nepřihlédl dostatečně ani k tomu, že ze zjištěného skutkového stavu nevyplývalo nic v tom smyslu, že by obviněný byl jako návodce aktivní, tzn. že by nabádal T. T. k trestnému jednání, či jej jinak podněcoval k násilnému postupu vůči poškozenému. I tyto okolnosti podle názoru dovolatele výrazně snižují stupeň společenské nebezpečnosti, kdy samotné účastenství podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. jako forma trestné součinnosti vždy představuje z obecného hlediska nižší stupeň společenské nebezpečnosti, než je tomu u přísnějších forem součinnosti, např. u spolupachatelství. Při posuzování okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby z pohledu stanovení materiální podmínky musí tedy soud vycházet vždy z komplexního hodnocení stupně nebezpečnosti pro společnost, tedy ze všech hledisek uvedených v § 3 odst. 4 tr. zák. Dále pak poukazuje na to, že podle odborné literatury je pro naplnění kvalifikačního znaku nejméně se dvěma osobami nezbytné, aby se na činu podílely ještě alespoň dvě osoby. Může přitom jít o spolupachatelství nebo některou z forem účastenství podle § 10 odst. 1 tr. zák., avšak právě s výjimkou návodu k trestnému činu.

Závěrem dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud jako soud dovolací napadené usnesení Vrchního soudu v Praze, jakož i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil a podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám rozhodl tak, že jej uzná vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. a uloží mu přiměřený trest.

K podanému dovolání se vyjádřila nejvyšší státní zástupkyně, a to prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství. Uvedla, že způsob odůvodnění dovolání odpovídá smyslu a účelu použitého dovolacího důvodu, přičemž z okruhu dovolacích výhrad je třeba za prioritní a současně způsobitou zvrátit závěr o správnosti právního posouzení dovolatelova jednání považovat tu, která je založena na zpochybnění naplnění kvalifikačního znaku nejméně se dvěma osobami ve smyslu § 235 odst. 2 písm. b) tr. zák. V praxi je jen zřídka myslitelný takový případ, kdy by pouhý návodce nabádal jiného ke spáchání konkrétního trestného činu včetně vyjádření představy o počtu osob potřebných k jeho realizaci, aniž by se tímto způsobem „řízení trestného činu“ dostal do významnější role organizátora. Na popsaném skutkovém základě soudy obou stupňů dovodily, že dovolatel jednal se srozuměním, že do násilného jednání proti poškozenému bude kromě T. T. zapojena minimálně ještě další jedna osoba a že za těchto okolností jednal za podmínek § 235 odst. 2 písm. b) tr. zák. Takové úvaze však nelze přisvědčit. Po stránce skutkové se totiž nedovozuje, že dovolatel věděl, že hlavní pachatel přikročí k realizaci jeho návodu ke spáchání trestného činu vydírání minimálně se součinností dalších dvou osob. Je přitom zřejmé, že výše uvedená právní kvalifikace dovolatelova jednání předpokládá, aby v jeho povědomí figurovaly celkem tři osoby, zúčastněné na trestné činnosti, ke které jednu z nich nabádal. Také v současné soudní praxi dosud řešené a následně judikované případy popisují naplnění znaku nejméně se dvěma osobami, buď mezi

spolupachateli navzájem, či ve variantě s dalšími účastníky, přičemž celkový počet tří osob takto se podílejících na realizaci trestného činu v základní skutkové podstatě je podmínkou. Jestliže dovolatel spoluodsouzeného T. T. navedl k vyděračskému jednání na poškozeném V. P., které podle jeho představ vyžadovalo opatření ještě někoho dalšího a aniž by jej dále co do svých požadavků konkretizoval, pak je zřejmé, že navedl hlavního pachatele, aby násilím nebo za pohrůžky násilí nebo pod pohrůžkou jiné těžké újmy donutil poškozeného za součinnosti další osoby, aby jednal jím požadovaným způsobem. Dovolatelovo jednání bezprostředně směřuje vůči T. T., který byl ve svém postavení pachatele jediným způsobitelným být předmětem jeho návodcovské aktivity a jedině on mohl naplnit znaky základní skutkové podstaty uvedeného trestného činu za účasti dalších osob. Za situace, kdy dovolatelův návod vyjadřoval abstraktní požadavek „někoho“, kdo by vlastní jednání na poškozeném realizoval, pak rozhodně nelze dovodit, že měl či s ohledem na okolnosti případu a své osobní poměry mohl mít představu o tom, že trestný čin, k němuž T. T. naváděl, tento spáchá nejméně se dvěma osobami. Nebylo tedy možno konstatovat, že po subjektivní stránce, s přihlédnutím k podmínkám § 6 písm. b) tr. zák. se dopustil návodu k trestnému činu hlavního pachatele, spáchaného nejméně se dvěma osobami. Jeho jednání tedy za daného skutkového stavu splňuje pouze podmínky návodu k trestnému činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b), § 235 odst. 1 tr. zák. Otázky spojené s excesem při vlastním provedení činu, spáchaném se dvěma osobami a především s neodčitelným následkem, jdou již nad rámec jeho trestní odpovědnosti. Navrhla proto, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. shledal dovolání obviněného důvodným a napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozsudek zrušil a podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc přikázal Krajskému soudu v Českých Budějovicích k novému projednání a rozhodnutí o dovolatelově vině a trestu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda dovolání podané v této trestní věci splňuje všechny podmínky tak, aby na jeho podkladě mohl přistoupit k přezkumu zákonnosti a odůvodněnosti napadeného výroku rozhodnutí a jim předcházejícího řízení ve smyslu § 265i odst. 3, 4 a 5 tr. ř., tedy zda není dán některý z důvodů uvedených v § 265i odst. 1 tr. ř., pro který by byl povinován dovolání odmítnout.

Shledal přitom, že dovolání je přípustné /§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř./, bylo podáno v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 3 tr. ř.), bylo podáno oprávněnou osobou /§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř./ a obsahuje všechny náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.). Obviněným výslovně uvedený dovolací důvod pak odpovídá konkrétně uplatněným argumentům i zákonnému ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nelze jej považovat za zjevně neopodstatněné a stejně tak není zřejmé, že jeho projednání by nemohlo zásadně ovlivnit postavení obviněného a současně z jeho podnětu řešená otázka by nebyla po právní stránce zásadního významu.

Nejvyšší soud tedy nezjistil přítomnost žádného z důvodů pro odmítnutí dovolání a přistoupil proto k přezkumu věci ve shora uvedeném rozsahu, přičemž dospěl k následujícím závěrům :

Předně je třeba připomenout, že dovolací soud je v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy při posuzování, zda rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, striktně vázán skutkovými zjištěními, ke kterým dospěl soud prvního stupně, případně která byla doplněna soudem odvolacím. Právní posouzení skutku i jiné hmotné právní posouzení vždy navazuje až na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině trestným činem a blíže rozvedená v odůvodnění rozhodnutí.

Podle § 235 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. se trestného činu vydírání dopustí ten, kdo nejméně se dvěma osobami jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal nebo trpěl.

Účastenství podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. se pak dopustí ten, kdo úmyslně jiného ke spáchání trestného činu navede, došlo-li k dokonání nebo alespoň pokusu trestného činu. Podle odstavce 2 se na trestní odpovědnost a trestnost účastníka užije ustanovení o trestní odpovědnosti a trestnosti pachatele, jestliže trestní zákon nestanoví něco jiného.

Z uvedeného vyplývá, že po objektivní stránce je pro trestní odpovědnost návodce nutná příčinná souvislost mezi jeho činností a trestným činem pachatele. Subjektivní stránka návodu se opírá výlučně o úmysl, přičemž postačí úmysl eventuální. Úmysl návodce musí zahrnovat znaky příslušné formy návodu, jakož i alespoň v základních rysech konkrétně obligatorní znaky hlavního trestného činu, k němuž směřuje. Ustanovení § 10 však neupravuje ohledně návodu (ani jiných forem účastenství) institut okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby. Proto návod na trestném činu spáchaném za okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby předpokládá, aby takováto okolnost byla dána ohledně jednání, k němuž byl naveden ten, kdo podle návodu měl jednat. Vztah účastenství k trestnému činu hlavního pachatele je z tohoto hlediska třeba hodnotit s přihlédnutím k zavinění, a to za podmínek § 6 tr. zák. Není proto možné přičítat účastníkovi okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, pokud k nim nebylo dáno z jeho strany zavinění, a to v nezbytné formě podle posledně citovaného ustanovení. Dojde-li ve smyslu uvedených úvah k excesu z návodu v té podobě, že rámec návodu byl překročen, odpovídá návodce za to, k čemu směřoval jeho návod, hlavní pachatel potom za to, co skutečně spáchal.

V posuzované věci je dovolatelem namítána nepřičitatelnost výše popsané kvalifikované skutkové podstaty trestného činu vydírání, spočívajícího ve spáchání činu nejméně se dvěma osobami, ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák., s poukazem na to, že pro svou závažnost nezvyšuje podstatně stupeň nebezpečnosti činu pro společnost.

Aby však mohlo být přihlíženo na okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby z materiálního hlediska, tj. zda odpovídá podmínkám podle § 88 odst. 1 tr. zák., musí být předně naplněny její formální znaky. Naplnění znaku objektivní stránky spočívajícím v jednání se dovozuje, jestliže se na činu pachatele podílejí ještě alespoň dvě další osoby. Může přitom jít o spolupachatelství nebo některou z forem účastenství (srov. rozh. č. 25/1968 Sb. rozh. tr.). Teorie však dovozuje (srov. příslušné části nejrozsáhlejších komentářů k trestnímu zákonu tak, jak byly vydávány od roku 1980 do současné doby), že z přípustných forem účastenství je vyjmut návod. Vychází se podle názoru Nejvyššího soudu přitom z faktu, že návod samotnému spáchání trestného činu předchází, a to dokonce tak, že předchází samotnému rozhodnutí navedeného pachatele spáchat trestný čin. Jednání návodce tedy je učiněno ještě předtím, než páchaní trestného činu, ke kterému je naváděno, vstoupí do právně relevantních stadií trestné činnosti, tj. než se stane přípravou, pokusem, resp. dokonáním trestným činem. To znamená, že (pouhý) návodce nemůže být osobou, se kterou je trestný čin spáchán. Ostatně skutečnost, že trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. je spáchán z podnětu návodce, na rozdíl od projevů ostatních forem účastenství a spolupachatelství, nikterak spáchání tohoto činu neusnadňuje a není proto ani důvodem v ní spatřovat naplnění podmínek pro okolnost podmiňující použití přísnější trestní sazby. Znak subjektivní stránky spočívající v zavinění je pro okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby vyjádřen v § 6 tr. zák. a to ve vztahu k posuzované skutečnosti zakládající znaky přísnější trestní sazby tak, že o ní pachatel musel vědět /§ 6 písm. b) tr. zák. poslední věta/. Tento závěr dovozuje judikatura logickým výkladem zákonné dikce této okolnosti v § 235 odst. 2 písm. b) tr. zák., když konstatuje, že postačuje součinnost dalších osob, aniž by tyto osoby musely o své součinnosti s pachatelem navzájem vědět a aniž by i mezi jejich vzájemnou součinností musela být určitá organizovanost, projevující se například v dělbě práce; pachatel však o součinnosti s nimi vědět musí (srov. rozh. 37/1965 Sb. rozh. tr.).

Skutková okolnost popsaná ve výroku o vině rozsudku nalézacího soudu tak, že obviněný J. K. „požádal T. T., aby sehnal někoho, kdo pohrůzkou násilí či přímým fyzickým násilím přinutí poškozeného ke změně chování“, je v odůvodnění rozvedena konstatováním, že byl srozuměn s tím,

že do násilného jednání proti poškozenému kromě T. T. bude zapojena minimálně další jedna osoba. Z toho nalézací soud dovodil závěr, že úmyslně navedl jiného k tomu, aby ten jiného násilím nebo pohrůžkou násilí něco konal nebo opomenul a takový čin spáchal nejméně se dvěma osobami. K uvedenému problému se vyjádřil k námitce obviněného i odvolací soud, který zdůraznil, že není podstatné, zda pachatelé V. P. a K. N. obviněného znali, neboť pro součinnost dalších osob s pachatelem se nevyžaduje, aby o ni tyto osoby musely vědět. Pachatel však o součinnosti s nimi musí vědět, což bylo v daném případě splněno, neboť obviněný J. K. si útok přímo objednal u T. T. s tím, že do akce bude zapojena minimálně jedna další osoba.

Nejvyšší soud se s uvedenými právními závěry nemůže ztotožnit, neboť neodpovídají výše uvedené všeobecně přijímané interpretaci dotčených zákonných ustanovení.

Je třeba zdůraznit, že s ohledem na popsany charakter návodu jako formy účastenství na trestném činu, sám návodce, v tomto případě obviněný J. K., nemohl být počítán jakožto jedna z osob, kterými je čin ve smyslu § 235 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. páchan. Nemůže obstát ani závěr soudů, doveditelný z jejich rozhodnutí, že věděl-li obviněný, že na skutku bude participovat vedle T. T. ještě alespoň jedna další osoba, věděl o tom, že čin bude vedle této navedené osoby spáchán s dalšími dvěma osobami jako osobami relevantními ve smyslu posuzovaného zákonného znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu vydírání.

Z uvedené argumentace pak Nejvyšší soud dovozuje, že výrok o vině obviněného účastenstvím na trestném činu vydírání je vadný, pokud byl obviněný účastenstvím na tomto trestném činu uznán vinným podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák., § 235 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. V tomto ohledu spočívá jak napadené usnesení odvolacího soudu, tak i předcházející rozsudek soudu prvního stupně na nesprávném právním posouzení skutku ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené usnesení Vrchního soudu v Praze, jakož i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení a zrušenou část označeného rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Za splnění podmínek § 265m odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud sám hned rozhodl tak, že obviněného při nezměněných skutkových zjištěních, jak byla vyjádřena v rozsudku soudu prvního stupně a z nichž vycházel v napadeném usnesení i odvolací soud, uznal obviněného vinným účastenstvím na trestném činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. b), § 235 odst. 1 tr. zák.

Dále Nejvyšší soud odůvodnil výrok o trestu.